

Rivayet O ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2015

Sükûtu mesken edinmiş bir ömrün son yarısı belki. Belki de son demi o ötelenmiş, yaftalanmış imgelerin sağdııcı yalnız ve suskun dervişvari yoksunluk tefe konmuşken ihtişamlı gölgeler tarafınca.

Bir tarafımda sen'li cümleler asla biz'e tekabül edemeyecek ve bir tarafımda tekil ve sakil yadsımaçlığı ta ki buzdağının görünmez kitlesi boylamışken dibi. Dibi boylayan onca safсата gerçekçi boyutuna hibe edilmiş sayısız yalan ile bezeli...

Onca edilgen zihniyet bir adım uzağımda usa dair, uzantısı pek çok açılım ile irdelenmiş.

Kılı kırk yaran ne çok farazi eylem. Asrın indirgendiği beşeri vasıflar fazlasıyla istem dışı bir yadırgamazlıkla soyutlanmış üstelik.

Ve somut tüm o edimler fırsatçı ve yeknesak düzeneğin ötelediği yarınlara ulaşmak adına.

Basite indirgersek, varoluşçu zihniyetlerin kimlik kazanımı adına sürdürdüğü o edilgen arayış tüm yetkin yetilerini devreye sokup kazanımlarını en tepeye yığma gayreti ile üstelik. Belki bir illet belki sıradan ama sonuç itibariyle reşit yetilerin ergen dehşeti hala arayışa odaklı.

Ahenksiz devinimin alengirli işleyişi sürece uyum gayreti ile güdümünde iken onca zaruret.

Rivayet o ki...

Garip gönlün konduğu nice çiçek kâh klasik bir sevi diliyle romantik bir üzünç eşliğinde kâh romantizmin ılık esintisi taşırken çiçek tohumlarını gönülden gönle.

Sonsuza meyletmış ruhani vasıfların gölgesinde seyrenen ne çok kâfir duygu.

Sona tekabül etse de hayatlar engin boşlukları kat etmeksizin seyrenen nice düşüngeç.

Gizemin çekiciliğinin günah çağrıştıran o tınısı ki günahların ödenmemiş suretlerinde çalan nice ıslık.

Sahip olmasak bile haiz olduğumuza dibine kadar inandığımız ve güven telkin eden müthiş bir merakla taklit edilesi sayısız müphem veri ışığında nöbete dururken vasıfsız yargılar hatta sayısız yergi kabulü ayrı inkârı ayrı zor. Düşünüyorum, düşünüyorum da erişimi ihtimal dışı o sorunun olmayan cevabına tekabül ederken onca şık arz-ı endam etmişken teker teker.

Sıradan bir gün ve sıradan bir kahraman gibi gözükse de karşılaştıklarımız zihniyetlerin o vurdumduymazlığı değil mi çalıntı özgürlüklerimizin fazlasıyla hicap edilesi yeknesaklığı...

Makamından ya da tahtından feragat eden birer kralız oysa birbirimizin nezdinde tebaasına vaatte bulunan olmazın oluru olsa olsa ya da kötünün iyisi belli ki bir zaruret edinimi karalanmayı bekleyen.

Karalarken vicdanları, köreltirken inancı ve yüksünmezken utancımızdan ölürcesine niyaz etsek de değişmeyen tek gerçek. Saçma sapan bir imge belki de her birimizin eşleştiğimize inandığı o ruh ikizi. İkilemlerin seyrinde ve iklimlerin gölgesinde ne çok muafiyet yetiler can çekişirken hatta devinen o sarkaç ana odaklı ve beklerken beklendiğimize inandığımız o gizil kimliği gelmeyeceğini bilip de itiraf etmekten yüksündüğümüz. Ne de olsa her materyalin ve her izleğin bir ruh var aynı mekânın özdeşleştiği bir ruhani süreç hatta neşe gibi.

Hevesimiz kursağında kaldı kim bilir kaç kez yarını parsellerken yaşadığımız an ya da terk etmeye hazırlandığımız bedenler sayısız hücreden ve anıdan mükellef. Bir kere ölmektense öldürmek günü eşliğinde ölümün. Yeniden doğmayı farz kılarken o evrim süreci üstelik dünyanın yaratıldığı ilk andan itibaren...

Sefaletе doğru evrilmiş öğeleri kayıp cümleler dilbilgisi hatalarından arınmış ve yazarken kalem yüzüm gözüm mürekkebe bulaşmış.

Damarlarımda akan kanın rengi bile lacivert tanıştım tanışalı bu yazma dürtüsü ile ve yerleşmişken arzu ve dileklerimin mihrabına.

“Hadi bakalım, tut günün muhasebesini” dercesine rakamlarla olan tanışıklığımı çoktan devrettim harflere. Eksensiz, hanesiz, sessiz ve nasıl da uysal her biri. Aralarında canhıraş bir telaşla adımı çağırırken o çığırtaçan imgeleri de satır aralarına nasıl da serpiştirdim.

Bir gül bahçesinin tam da ortasındaım ara sıra batıp yüzümü gözümü çizse de dikenler: Kanatan ama can veren... Can yakan ama ruhuma enjekte ettiğim o panzehir, cümlelerden ibaret ölüme koşullanmış bedenimin tek çıkış noktası hatta kayıp ruhumun da iştirak ettiği ve yeniden doğduğum doğururken her yeni hikâyeyi kendimi bile inandırdığım o mutlu sona odaklı.

Hangi aşk neye meyletse de kim bilebilir ki mutluluğa tekabül eden bir imgelemenin ışığında raks edeceğini. Yine de ümitvar bir tahakkümle çıkmak yola her yeni gün sona ermesine de. İsbetli bir vuruşla hedefi on ikiden yakalayan bir sanı mıdır yoksa kifayetsiz varlıkların eş güdümlü birlikteliği mi ambiyansı çoktan teyit edilmiş... Yoksa bakir ve ıssız bir ova mıdır buluşma noktası iki yaralı yüreğin... Mucize kabilinden doğmak kadar kutsal ve imkânsız belki de...

Kayıp şehirlerin ölü insanları kadar korkutucu bir kefarete ödenen kâfir ve yoz sayısız yanılısama esir almışken. Yine de yeniden diyebilmek her terk edişin gıyabında yeni bir hikâyeye başlamak kahramanı isimsiz ve imgesiz ve değişmeyen tek kural:

Var olmanın ve sevdanın dayanılmaz hafifliği iki kayıp ruh esaretindeyken kaderin...